

HISZEKEGY

Ő vigyorogva a szemembe röhögött:
nézz ki az ablakon, a rácsok között,
mutass rá bármelyik járókelőre,
s maholnap itt szárad előtted a bőre,
mert lefogatom, s tanúkat állítok,
mígnem egy kötélén kalimpálni fog,
mert én vagyok az Úr, s nem az a Vén ott fenn, -
s én csöndesen mondtam: Hiszek egy Istenben!

Meg se hallott, úgy darálta tovább:
hiába vártok bármilyen csodát,
nem exhumál majd a jövődő század,
nem neveznek el rólatok utcákat,
a fejlődés bennünk ért el a csúcsára.
ti meg maradtok az élet lomtára.

Miért is jönne egy új emberalak? –
ítélni eleveneket és holtakat!

Erre dühöngve rohangált fel, s alá:
még a börtönöd is én teszem pokollá!

Mert mennyben, földön mindent én csinálok,
éntőlem függ életed, halálod!

Tudod. hányat vittem már le a pincébe?

Golyót tarkójába, s vinnyoghat a férgé!

Hiszel hatalmamban poklon, földön, égen? –

Csak a menny és a föld Teremtőjében!

Rám meredt, és eltorzult a szája:
a te fajtádat: a diliház várja.

Mert aki nem lát bennünk nagyszerűt,
az vagy hülye, vagy elvetemült!

Nem vergődök vele; a helyére teszem:
az elektrosokk majd segít ezeken.

Ti csörgősipkát kaptok, én meg nevetek, -
s én rámosolyogtam: hiszem a Szentlelket!

Most már az öklétől döngött az asztal:
csak az marad meg, ki szolgálni akar!

S veled még beszélni sem lehet semmiről,
az ember bezárt ajtókon dörömböl.

Hát meg fogsz rohadni a börtön fenekén,

s jóddal kenjük ki a helyed, te kelevény!

Vagy nem hiszed, hogy veled még ezt is lehet? –

Csak hogy Krisztus meghalt, s eltemettetett!

Dúlt-fújt, fujtatott: hát nem hiszel nekem?

Akár a pápát is ide cepelem!

Sokba kerül? De ha nekem megéri,

Mihály arkangyal tán előlem megvédi?

Leütve elhozza egy diplomata-kocsi,
s vajjon a hívekből marad egy maroknyi?

Mit hiszel? Az árnyak elébe ki vághat? –

Egy katolikus Anyaszentegyházatl

Hol elsápadt, hol vérbe borult arca:
nem gondoltál még a sétaúdvarra?

Hol fél méterre a bakancsod alatt
csontvázak fekszenek hason és hanyatt.

A bilincs is rajtuk: ezen egyedül,
ott a nő karja férjére feszül;
így fúltok majd ti mind a sárba ott! –

De Ő halottaiból feltámadott!

Most aztán higgadt lett, hidegen nyugodt:
amit nem hiszel, majd magad is megtudod!

Mert elszámolnom, s most nyisd ki a füled,
a csupasz bőröddel sem kell senkinek!

Nemcsak őrséggel veszek körös-körül,
de gyűlöllek is feneketlenül,
és szétmorzsollak, akár hiszed, akár nem - s én hiszem az örök életet,